

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

VI. Visiones pertinentes ad Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

bant: Judicavi ad majorem legentis claritatem non abs re fore, hæc pauca monita præmisisse.

Rationes
duæ, ejus
visiones
veras esse
prima.

Nunc ad visiones Patris Julii peculiare accedamus, quæ inter alias probationes, veras esse, habent duas sequentes. Prima est; Earum multæ scriptæ fuerunt, ut videbimus, de die in diem ab ipsomet Patre Julio statim, postquam illas habuit, ita ut multæ illarum non dico diebus sed annis annotatæ fuerint, antequam successus ab eo prævisus eveniret, & postea examuffim evenit. Exempli gratia. Prævidit & scripsit, sicut legere est, manu propria 24. Nov. anno 1613. futurum generalatum P. Mutii Vitelleschi, qui non fuit electus nisi postea 16. Novemb. anno 1615. duobus annis post prædictionem scriptam. Item revelationem habuit de fama magnæ sanctitatis Patris Caraffæ; annotata fuit tot annis antè, & subsequuta tot annis post, ut constabit. Altera probatio. Deus hoc ipsum semel clarissimè illi revelavit, ejus visiones non esse falsas, & ut magis illum certum redderet, & acquiesceret, dedit ipsi in specimen revelationem de quodam Patre nostro ægrotante in corpore & in anima; eum nempe certo tempore, & modo convalesciturum, suumque errorem & agniturum & depositurum, id quod ad unguem successit. Et Pater Julius mirè confirmatus est in fide, suum spiritum tutum & securum, nec subjectum esse illusionibus, id quod multum timebat tanquam humillimus virorum.

Alter.

C A P I T U L U M VI.

Visiones pertinentes ad Deum.

Non præ-
tenditur P.
Julius vi-
diffe deum,

Quæquam aliqui Sanctorum Patrum ac Theologorum ejus fuisse opinionis, Moysen & Sanctum Paulum divinam essentiam, quasi in ictu oculi propriâ vidisse specie,

specie, antequam vitæ hujus absolvisſent periodum, in qua peregrinamur à Domino, id tamen minimè hic prætendo, dum dico Patrem Julium habuiſſe viſiones Dei, ſed id duntaxat, quemadmodum ſagax canis per odorem abſque eo, quòd eam videat, indagat feram, & venator prædæ cupidus, cùm veſtigia cernit, terræ & nivi impreſſa, illam inveſtigat, ità Patrem Julium per res creatas, tanquam divinitatis veſtigia, ſapiùs veniſſe in vivacem conditoris cognitionem, prout Sanctus Paulus docuit ad Rom. c. 1. v. 20. & Sap. c. 13. v. 4. maximè Incarnationem verbi, quod veniens in terram, & converſans cum hominibus plurima ſuarum divinarum operationum impreſſa reliquit veſtigia, per quæ faciliùs poſſimus venire in notitiam Dei, id, quod ipſemet Sancto Philippo dixit: *Qui vidit me, videt & Patrem meum; quoniam ipſe in me eſt, & ego in eo.* Verùm iſta fides eſt propriè potiùs, quàm viſio, prout facilè intelligitur. Et pro hac creaturæ nobis ſerviunt tanquam in manifeſtum credendi argumentum, quod ultra ipſas eſt, qui eas creavit: ad eum ferè modum ſcilicet, quo quis videns civitatem grandem ex longinquo cum turribus, arcibus, mœnibus magnificis facilè conjicit, illic eſſe multas divitias auri, argenti, gemmas, & hujusmodi ornamenta pretioſa. Ita Pater Julius ex effectibus admirandis, quos videbat, creaturarum, quòsque experiebatur quotidie in hoc viſibili mundo, arguebat divinam præſentiam, divitias bonitatis & ſapientiæ Dei in illis ſenſibiliter exiſtentis.

Itaque 2. Decemb. anno 1604. Neapoli reverſus ad cubiculum circa horam 22. ſtatim in ingreſſu percepit ſuaviſſimum odorem, & reputans ſecum, utrum ex cauſa naturali potuerit provenire, reperit abſolutè non potuiſſe; cùm namq; otioſè ſecum penſitaret, utrum cum ſua ipſius imaginatio alluderet, inde collegit ſibi ab eà non imponi, quòd fragrantia illa contra, ac naturalis ſoleat, in majus au-

M m 3

geret,

ut Moyſes
vel S. Paulus.

Philippe,
qui videt
me, videt
& Patrem
meum.

Fragrantia
abſq; cauſa
naturali.

Ejus effe-
ra.

Sancti ti-
ment sen-
sualitatem
etiam in
rebus san-
ctis.

geret, imò, cum eam vellet cum aliqua naturali fragrantia assimilare vel componere, non potuit excogitare ullam, qua cum quadamtenus eam compararet. Sensim à corpore penetravit odoris vis in animam, replendo illam dulcedine, tranquillando illam, & movendo illam ad devotionem, ita ut non posset, quin in genua provolutus adoraret Deum, quem adeò præsentem cognosceret, eliciendo actus reverentiæ singularis, actionis gratiarum, petitionis veniæ de propriis peccatis, & ingratitude, & speciatim actus Humiliationis, & cognitionis propriæ vilitatis, admirationis, Deum hosce conferre favores illi, qui omnium minimè eos commeruisset. Perseveravit sat diu in hac oratione, perseverante semper eadem fragrantia. Verùm circa finem cum ipsi videretur certa quædam spiritualis sensualitas frui tam diu illâ dulcedine, surrexit ab oratione, & tunc ipsi in mentem venit, non ita pridem vidisse se Christum Dominum in eodem loco.

Aliàs peregrè profectus ad eremum Camaldulensem, in qua Sanctus Romvaldus vidit scalam cœli applicatam, per quam ascendebant ejus Sancti Monachi, inclusus cellæ ipsi ab illis Patribus assignatæ cœpit incumbere in examen conscientiæ, & sub illo habuit mirabilem sanè visionem. Aperuit se cœlum versus illum, vidit aulam cœlestem, vidit Deum in Patrem Julium conjicientem oculos, in illo sancto loco, sancto in silentio, & cum quiete sedentem. Sensit in se illud quietum, illud tranquillum, illud lucidum, illud jucundum, quod videbat in beatis paradisi, & unà cum illis contemplantur Deum, & proponebat illi varias, & suas, & sanctæ Ecclesiæ necessitates. Intelligebat & suam & beatorum à Deo dependentiam; item intelligebat quoque sanctitatem illius loci ad similitudinem illius, ubi secundum quietem Patriarcha Jacob habuit illam mysteriis plenam visionem. Hanc visionem animo impressam

pressam multis secum mensibus circumtulit innovatâ identidem extraordinaria in corde devotione. Erat tunc Pater Julius annorum 32. Quasi eandem visionem habuit plurimis annis post in Monte Fortino terrâ Domini Marij de Vicariis antiquissimæ nobilitatis Neapolitanæ, cujus duo Germani fratres in societate obierant cum opinione sanctitatis. Excurrebat eò in Missionem rogatu illius magnatis, & manè valde matutinus composuerat se ad meditando in pede altissimi montis: exorsus contemplari vidit cælum apertum, & per multos dies totam aulam cœlestem. Mirabatur non ab omnibus Christianis fide præditis, & à seipso non semper videri, cum per eandem fidem certissimum sit à Deo nos videri, & Deum à nobis videri præsentem in orationibus, & actionibus nostris. Intellexit optimè divinam sapientiam, ac providentiam, quâ gubernat, & gubernabit istum mundum inferiorem. Et hæc impressio ipsi duravit per multos menses, & habuit miram facilitatem perseverandi in unione cum Deo.

Hanc visionem multis mensibus secum circumtulit.

Mirabatur Deum non videri ab omnibus fide præditis præsentem.

Sic, cum esset in palatio Episcopali Civitatis Castellana, illicque missionem obiret, inter litandum habuit clarissimum lumen de Deo, in quo videbat res creatas mundi, hominum negotia, & multa alia se spectantia; atque inter plurimas missionis occupationes expertum se fuisse majorem solitudinem, & collectionem, quàm cum esset privato in cubiculo nostri Collegii, singulari ex dono, quo Deus operarios nostros remuneratur, qui, dum Missionibus distinentur, valde se nostro cum Instituto conformant. Multas tales visiones refert Pater Julius, quas ego ex professo prætereo. Porro hujusmodi visiones provenisse à Deo, quas conferre voluit cum Sancto Francisco Borgia Generali, qui fuit ejusdem cum Patre Julio sententiæ, colligebat ex duabus sequentibus rationibus. Prima est: post illas erat omnibus cum arteriis & sanguine, tali imbutus sensu, ut corpore

Solitudo in negotiis.

Rationes, suas visiones esse à Deo.

corpore quidem videretur languere, affectionibus tamen moderatis, & mente sic illuminatâ, ut res futuras videret tanquam præsentibus; adeo bene eas distinguebat, & prædicebat absque errore. Ac quod fortasse magis mirum videri queat, ipsius præsentia tranquillabat perturbatos, placabat crudeles, exempli causâ, Turcas, Hæreticos, exules, patriâ extorres, qui licet illum viderent malè constitutum, peditem, solum, componebant tamen se eo viso; obsecuebantur ipsi, & attendebant ejus verbis; id quod non aliunde poterat provenire, quàm à luce divinæ gratiæ ab ipso transparente, sicut sol ex nubibus, aut lumen ex tersâ crystallo. Verùm hoc non soli homines, sed, quod magis stupendum, & feræ ipsæ fuerunt expertæ, quem ad modum supra diximus de Leone in Algiero, qui ipsius manum est veneratus osculo: Et semel cum rediret solus, & absque ullo præsidio, invaserunt eum duo molossi hortorum custodes humeros retrò aggressi, qui simul eum tetigerunt, statim omni feritare positâ facti sunt non solum mansueti, verùm etiam blandi, & festivi, non secus, ac si ei tanquam suo domino applauderent, ac demulcerent.

Etiã feræ expertus est mansuetas.

Infirmi-
tates, tenta-
tiones dis-
parebant.

Ipsè expertus est sacrum horrorem ex præsentia Dei.

Dæmones ipsi timebant illum, & in obsessis non audebant ejus faciem respicere, sed demissis oculis cadebant in terram. Infirmi-
tates ipso præsentibus sapientius disparebant, tentationes fugiebant, teste supra nominato Domino Mario de Vicariis, qui simul illum vidit, liber fuit à gravissima tentatione interna. Viri religiosi eum intuiti elevabantur ad Dei contemplationem. Ita Dominus Joannes Baptista de Porta dicebat, ipso conspecto erectum se fuisse ad statum & gradum spirituales miro modo. Denique ipse Pater Julius affirmat, se ipsum subinde concepta vivaciter divina præsentia expertum fuisse in se sacrum quendam horrorem, & sensibilem devotionem; sicut illi, qui quandoque consistentes in conferto populo, ubi eminens ostenduntur

duntur sacræ reliquiæ, deprehendunt in se, etsi eas non videant, sensum pietatis singularem, percutiunt pectora, & rogant veniam suorum peccatorum. Ità sentiebat præsentem Deum suis orationibus, & identidem in sacrificio Missæ, tanquam qui nihil de mundo in corde atque animo tolerans, utrumque apertum teneret communicationibus divinis. Neque solum ità generatim de Deo, verùm sæpe sæpius speciatim & in particulari visiones habuit de sanctissima Trinitate, de quæ divinis personis. Quod ad propositum vacat mihi afferre in medium, quod ipse de simili quadam refert visione in hunc modum.

*Aliquoties cùm sacris operaretur, & aliàs cùm meditare-
tur, representatum ipsi fuit mysterium sanctissimæ Trinitatis,
hoc est, processiones divinarum personarum, ut in visione, quam
habuit Romæ in horto nostri novitiatûs, ubi mentem habuit ele-
vatam, & mirificè habilitatam & defecatam per visionem pau-
cis diebus ante eodem loco habitam, in qua altissima quæque de
excellentiis beatissimæ Virginis per stellas in coronâ pellucas
significatis intellexit. Vidit tres personas simul unitas in gloriâ
17. Decemb. anno 1610. Vespere antecedente, cùm matutinas
decurreret preces, & oculos mentis in Deum tolleret, quo cum to-
tus negotiabaturs orans, cælum ipsum, ecce! apertum est, cum
magna illuminatione, sicut solet fieri in fulgetris, cùm tonat, &
inter coruscationes fulmina discurrunt, ubi animadversa ma-
gna rerum, & personarum varietate, & intervallis, quæ illic mo-
rabantur luce gravi, & amantissima perfusa, vidit solium, in quo
divina persona splendore circumfusa acuto, qualis solis est, resi-
debant, qui tamen oculos intellectûs minimè offenderet, imò con-
firmaret, & augetet aciem intelligendi & videndi absq. satieta-
te, cum desiderio videndi reliqua, quæ videnda supererant; quò
tamen non poterat aciem intendere. In qua visione se detinuit,
quàm diu ipsi libuit, reflectendo tamen mentem ad officij, quod
recitabat, debitam attentionem. Eo finito perseveravit illi visio*

De myste-
rio sanctis-
simæ Tri-
nitatis, de
processio-
nibus, de
excellen-
tiis B. V.

Visio cla-
rissima scri-
bitur tan-
quam de
alio tertio.

Fidei my-
steria ipsi
perspecta.

soto illo vespere impressa : ac quoties illi intendebat animum, magna cum facilitate redibat. Huc usque Pater Julius de se ipso, quasi de tertia aliqua persona. Qua ex narratione colligas licet, ipsi non solum abstrusa fidei nostræ mysteria fuisse perspecta, sed etiam in iisdem se pro libitu per otium detinuisse, ita conjunctionis cum Deo, & avulsionis a rebus creatis, quibuscum vivebat, potentem, ut simul illa exactè contemplaretur, simul illi negotio, quod inter homines ageret, summam daret attentionem. Est quidem verum, mentis ascensum in cœlum non ita semper feliciter cecidisse, ut non subinde oblivisceretur, quid ageret in terris.

In visione
petebat li-
berari à
stimulis
carnis.

Cùm Averfæ degeret cum Mozza illius civitatis Episcopo solitis Missionis functionibus intentus, inter litandum, præsentente Episcopi nepote sæculari, & Diacono Missæ inserviente in aulae sacello, ubi ad liturgiæ dimidium ventum est, ipse cœlum ingressus ad divinas accessit personas, ac, quoniam non mediocriter pulsabatur quibusdam carnis tentationibus, orare cœpit Patrem cœlestem, ut post sexaginta, & amplius annos ætatis, & quadraginta religiosæ vitæ liberare se hisce molestiis vellet, cùm semper castitatem & coluisset, & amasset; Pater cœlestis intellectus ejus precibus signum dedit, id à Jesu filio suo ad dexteram sedente peteret. Paruit extemplò provolutus in genua coram Christo. Et hic capite ipsi innuit, ut beatissimam rogaret Virginem, itidem regali in throno, sed paulò infra tres personas assidentem. Tum enim verò erectus vertit se ad thronum beatissimæ Virginis non procul distantem, & ipsa absque alia mora surrexit folio, & ipsi obviam processit hilarum cum vultu, quo in colloquio hæc ipsi consolationum favos asperxit inenarrabiles. Immoratus est bonus Pater illic diutius solito, donec immensa hæc dulcedinis ambrosia, suavior, quàm cor capere humanum possit, terminum imposuit Visioni. Plures inde per annos liber fuit omninò

omnino ab omni imaginatione impura, et si non semper, nolente Deo, sicut gentium Apostolo, ei segetem, & materiam auferre coronarum, & meritorum. Hoc in casu, sicut dicebamus, abstractionis excessus ejusmodi fuit, ut sacrificii omnino oblitus interrogare clericum coactus fuerit, quousque in eo pervenisset, atque ita sine errore id ad finem perduxit. Verum quantumvis sat crebro divinæ personæ se Patri Julio ostenderint, nunquam tamen in persona Patris sibi satisfecit, id quod ego in secundo libro, capite de oratione annotavi. Propterea ipsemet cupidissimus cognoscendi quandam Ideam, & formam proponendi illam sibi, cum ipse secum agebat, ut sese ad majorem ipse devotionem & reverentiam excitaret, propter excellentiam ipsius & nostram dependentiam; quodam die totus studio & meditatione fessus, item isthac siti, qua de dicebam, ardens contulit se ad fenestram in novitiatu, ad captandam auram liberiolem.

Tum se dedit Pater cœlestis ad videndum magnam cum luce, exhalando divinitatem (utor verbis ipsius.) *Caput erat senis calvi, & depilis, sicut exprimitur à pictoribus Deus Pater, collocatus in summo, tunc, ubi depingunt Incarnationem, vel baptismum servatoris nostri.* Hæc visio imprellit ipsius animo affectum paternum, benignum, amabilem, & mox in momento disparuit. Pater Julius duplici ex capite affligebatur, & propter celeritatem visionis, & quia plus nimio vilis ipsi videbatur hæc Dei visio; unde convertens se ad divinam majestatem dulci cum questu ipsi dixit: *Tot annis dignam querito vestrae essentia imaginem, & excellentiorem similitudinem, nunquam dignus visus sum, qui eam invenirem, & nunc hac ipsa, qualiscunq; ea est, pænè simul visa est, subtractaq; desit esse, absq; eo, quod umbram sibi mens, ne dum similitudinem, vel imaginem formare potuerit.* Alias sæpius aspectabilem se illi præbuit cœlestis Pater, offerens illi vul-

Quare deus noluerit omnino liberare P. Julium à stimulis carnis.

In persona Patris nunquam sibi satisfecit.

Descriptio Dei Patris

dulcis querela P. Julij de cœlesti Patre.

Visioes
Christi
Domini.

nera filii sui, qui illic ponè astabat, summo cum gustu utriusque. Et ad visiones quod attinet, Jesu Christi, multæ illæ fuere, & mirificæ, de quibus aliquas hic dabimus.

De ejus inexplicabili gloria & exaltatione in paradiso datus ei fuit sensus & intellectus nullis verbis facile exprimens, potissimum inter illa verba; *Domine non sum dignus*, ubi excellentiam Domini Dei, & propriam expendeat indignitatem. XXXI. Decemb. anno 1603. vidit illum de cælo descendentem in Hostiam; in illa ipsa Hostia vidit illum totum gloria & majestate circumdatum. VI. Maij anno 1611. & XV. Augusti anno 1603. & alias sæpius post consecrationis prolata verba, in formâ parvuli annorum quasi septem; Semel cum sacram hostiam sumeret, habuit clarissimam paradisi visionem unâ cum præsentia Dei, & beatorum, quos inter multos vidit nostrorum Patrum, & in particulari Christum Dominum in folio.

Quid dixerit P. Julius, cum videret nostros in paradiso?

Quid dixerit ad Christum?

Tum ipse multa cum simplicitate, humilitate, & rubore conversus ad nostros illos Patres dixit: *Bene! quid dicitis vos ad hoc? decetne unum talem mihi similem, ita miserabilem, in coronâ tam spectabili sumere Christum Dominum?* Inde conversus ad Christum Dominum, quem manibus tenebat, prorupit in hæc verba: *Domine! qui hic coram es, utrum ames me, nec ne, non possum scire pro certo; equidem scio bene in conscientia mea, credere me, quod te amo ex toto corde, & ardentè te desidero, & quod te ipsum jam nunc mihi das. Et hoc mihi sufficit in signum tui erga me amoris.* Quibus in verbis sensit incredibilem amoris erga Jesum teneritudinem, ita contentus & satur, ut nihil aliud curaret. XXVIII. April. anno 1607. Cum Pater Julius solito magis afflictus esset mensē per integrum, eò usque, ut anxie dubius hæreret, utrum Deus illi vellet bene, vel utrum gratiâ excidisset, ita ut opera ejus ipsi non amplius essent grata, nec ea oculo aspiceret benigno, sub vesperum obitis solitis

solitis pœnitentiæ operibus, quæ nunquam ommittebat, imò ea in illis afflictationibus conduplicabat, per noctem etiam interrupto somno, orationibus usus brevibus jaculatoriis secundum auroram, cum dilucularet, vidit solem in cubiculo, id est, Jesum infantulum cultu planè aureo terfissimo, supra partem columnæ eminulum, qui sæpe illum contuebatur, quòd cum adverteret Pater Julius, eumque optimè nosset, quis esset, festinus surgens pensitabat secum, quid ipsi dicere, vel ab eo petere deberet; nec aliud ipsi occurrit, nisi, *Domine! oro te, suscipe me in servum tuum.* Hoc audito Dominus de Columna descendit & obvius illum tenerè complexus consolatione maximâ complevit; crescens inde sensim in magnitudinem insolitam finem imposuit visioni. Visus est totus immigrasse in Dei confidentiam, & securam certitudinem, esse se in gratia Dei, ac modum suum vivendi non illi esse ingratum.

Suscipe me
in servum
tuum. Ni-
hil aliud
illi occur-
xit.

XXXI. Maij anno 1605. præter voluntatem suam impulsus ad orandum propter negotia, in quibus illum princeps quædam plus justo, ac præ quàm placeret Deo, urgebat, quia Deus Patri Julio revelarat non placere sibi, fieri illi gratiam, ecce, improvisus ad dexteram adstat tanquam umbra, respicit, & cognoscit Dominum annorum quasi triginta trium, purpurâ indutum, pallio cæruleo, vultu turbato, in formâ, quâ ipsum se vidisse non meminerat unquam. Venit illi in mentem deceptionis, quæ proveniret à sua imaginatione; quòd videbatur sibi plus æquo orasse in illa causâ. Propterea clausit oculos aliquamdiu, & postea sæpius ac sæpius ad videndum reversus semper vidit eundem redemptorem, qui ipsum vetuit porro orare pro illa Dominâ. Quæ, quoniam nihilominus contra voluntatem Dei ipsi clarè indicatam voluit potiri voto, tragicos vidit exitus, homicidia, & dedecora suæ Domûs. Biduò post hanc visionem oportuit Patrem Julium adire domum Mar-

Non place-
bat Deo illi
fieri gra-
tiam.

Delineavit
Christum,
prout il-
lum vide-
ret.

chionis de Grottola senioris, ac dum nurus ipsius, uxor Consiliarij Sanchez, ipsi suum ostendit facellum; illic ad vivum delineavit Salvatoris imaginem, qui ipsi apparuerat, nisi, quòd in visione colores, multò vivaciores, & recentiores cernebantur, quàm in tela; & intellexit esse depictum juxta pulcherrimum exemplar Domini Comitis de Celano Piccolomini, donum à Pio papa secundo illi nobilissimæ familiæ factum.

Sæpius illi
Crucifixus
apparuit.

Sæpius illi Christus Crucifixus apparuit, & jussit illum confidenter accedere, & figere osculum sacris pedibus. In reditu Constantinopoli in civitate Leopolitana in palatio Archiepiscopi supra modum ex ærumnosissimo fessus itinere, & laboribus missionis, quam illic obibat, fractus, & insuper à malo Dæmone acerbissimis vexatus tentationibus ad solitum suum orationis recurrit asylum, tota contentione virium & cordis affectu exorans constantiam, & finem mali. Inter hæc videt ad caput lectuli sui, in quo jacebat infirmus, Christum Crucifixum humeros ipsi obvertentem, cœpit ferventiùs orare non sine luce propinquæ spei, & Salvator pietate motus ostendit illi faciem sanguine & livore pictam, ac mœstam. Inde dedit signum, ut circumspiceret; circumspexit & vidit magnum Martyrum numerum; quo ex viso didicit, etiam se paratum esse debere exemplo Christi, & sanctorum tot Martyrum ad patientiam quid, & ita intrandum in gloriam ipsorum. Disparuit visio, & cum ea mœstitudo, morbus, & tentatio, & in vicem illorum successit consolatio longè abundantissima. Aliàs sæpius vidit servatorem non doloribus obsitum, sed gloriâ & honore lætum; Contigit ipsi hoc in Collegio Romano, cum adhuc Juvenis Philosophiæ operam navaret, ipsa nocte gloriosissimæ in cœlum Ascensionis. Conspectus fuit oranti Salvator totus luce circumfusus jubilans & gloriosus ascendens in cœlum, innumeris stipatus millibus

Habuit vi-
sionem,
cum phi-
losophiæ
studeret.

Ange-

Angelorum. Canebant isti & ludebant variis instrumentis, percipiente Patre Julio suavissimam harmoniam, quæ corporeis accepta sensibus per ipsos influebat in animam, & repercussa supra cor illic nobilissimam exprimebat Eccho, non secus ac si illic totus divinus resonaret concertus. Imò addit, ipsam per dimidiam horam penetratum se & perfusum fuisse intus eâ cœlesti jucunditate, quæ ipsum totum in tenerrimas resolvebat lacrimas præ gaudio. Verba cantûs, quem audiebat, erant ista. *Ascendit Deus in iubilo, & Dominus in voce tubæ.* Et illa altera? *Prævenerunt principes conjuncti psallentibus in medio juvenularum tympanistriarum.* Isthæc visio ipsi innovata fuit cum iisdem teneris sensibus, quoties memoria eam relegebat: verùm potissimùm quotannis in Ascensionis festivissima luce, quod pro numero annorum, quibus vixit, ipsi per frequens fuit usque ad annum 1611. postrid. Cal. Majas: quo die ad eò illi Deus adauxit gratiam, ut ipse asseveret, suam animam certo ac singulari quodam modo ad bene operandum esse habiliorem factam.

In die Ascensionis quam musicam audiverit.

Personam Spiritûs Sancti jam diximus aliàs ipsi in forma columbæ supra caput apparuisse. Aliàs sæpius illa divina lux extendit se in formam vasti oceani, ita ut corporeo lumine nequiverit pertingere ad terminum immensæ lucis, quæ accendit lumen sensibus, & fluctus hujus beati maris, quos videbat, repercussi ita profundè in animam per oculos suum splendorem immittebant, ut tota videretur illi innatare luci ipso meridie multò clariori. Hujus lucis ipsemet capiebat specimen & experientiam; clauderat namque sibi oculos omni cum diligentia, & ut verbis ipsius utar magis significantibus, obicem opponebat, & ita oculis clausis multò majorem videbat lucem, quàm cum postea eos aperuit claritudini ipsius diei, cum lux hujus (diei) esset longè minor. Hæc ipsi illuminatio perseveravit aliquando ipsos

Persona Spiritus S. qua forma ipsi apparuerit.

In festo
Corporis
Christi vi-
dit omnes
res lumi-
nosas.

ipsum quindecim dies. Similem illustrationem habuit se-
mel in festo Corporis Christi hac cum accessione & incre-
mento, ut non solum seipsum, sed omnes res alias videret
illuminatas & immerfas in hac beata luce per multos dies.
Sæpius cum celebrabat Missam, Spiritus Sancti radii, qui
ipsum totum circumvestiebant, acie suâ ammodo ipsi abstu-
lerunt visum, ita ut longo temporis spatio, nihil profus vi-
deret, nec legere trabales Missalis literas posset, tamen
alioqui oculis esset multum firmis, & acutis. In hac ipsa
luce videbat plurima præterita & futura, prout diximus, &
dicemus porrò. Si autem divinus ille ignis non duntaxat
accendit lumen sensibus, sed & amorem infundit cordi-
bus, & illic excitat incendia caritatis, ex tota Patris Julij vi-
ta, quam hætenus descripsimus, facile colligi potest, quan-
tus in eo foret Dei amor, & consequenter quantus erga
proximum; sed præsertim ad aram, ubi illa paradisi im-
molabatur hostia, ac totus ardebat incendio amoris, to-
tusque liquefiebat.

Ardores
amantis P.
Julij.

Pectus, & præcordia incalescebant, ac conflagrabant,
ut plus quam succensa fornax vaporarent, nec tangi sine
ustulatione possent. Hinc illi gemitus & suspiria, illæ voces
& clamores vehementissimi, qui identidem ipsi ex ore ve-
lut flammæ erumpebant illo impetu, quali ex tormento
ejicitur pila. Inde etiam veniebant illi subsultus, non di-
co, cordis duntaxat, sed etiam totius corporis in aërem ele-
vati. Hinc illi violenti omnium membrorum languores
jam quasi omni vita & animâ cassorum, quæ sæpius illum
tanquam mortuum reliquit, eò abrepta, quo illum suus ab-
straheret focus ad fruendum & videndum illud, quod
unicè amabat, nec tum bene videre poterat, quantum in-
telligebat. His ardoribus nullo humano liquore restin-
guendis torrebantur viscera, ardebat lingua, faucibus hæ-
rebat, loqui impotens (ut supra diximus de cæcitate ocu-
lorum)

Torrebantur
viscera,
ardebat
lingua,

lorum) & invalida prosequendi Missam, adjuta tamen & compensata abundanter ab illo ipso spiritu per donum linguarum interius & exterius, ut aliàs dictum.

CAPUT VII.

Visiones & Revelationes spectantes
Beatissimam Virginem.

Sicut Pater Julius post Sanctissimum Sacramentum tenerrimo ferebatur affectu erga beatissimam Virginem, ita vicissim ista liberalissima extitit in conferendis ei quam plurimis gratiis & donis, de his non pauca sparsimus in decursu totius vitæ, prout diversæ se occasiones dabant. Hic tanquam in loco proprio quædam ad propositum propiùs accedentia afferemus. Cum preces funderet in sacra aede Lauretana inter primos, ut opinor, novitiarûs fervores, monstrata ei fuit persona Divæ Virginis magna in claritate, vicina Deo, & eadem cum ipso luce, immersa, speciem præ se ferens, quam nulla valet humana lingua exprimere, & ipsi pulcherrimas per similitudines, & multo aptiores, quam humanæ sint, explicatum fuit, quo pacto non liceat statim per se absque interprete tractare cum Deo, Sanctissimam Virginem esse illam interpretem nos inter & illum, ac per ipsam omnes conferri gratias. Similitudines istæ sic ejus inhæserunt menti impressæ, ut multos per annos hæc ei perseveraverit illuminatio mira cum habilitate ad orandam sanctissimam gratiarum Matrem.

Romæ in Novitiatu in festo Assumptionis vidit gloriosam Virginem Reginam proficiscentem in cælum, circumdatam multis agminibus & choris Angelorum, ex quibus aliqui illi prærogativas, & perfectiones ejusdem explicavere, verum cum lectiones illæ nimis subtiles, & altæ

Similitudines ei de Beatissima Virgine impressæ.

Angeli ei prærogativas B. V. explicavere.

Oo

ascen-